

Göncz Árpád —, altele de-a dreptul entuziasmante — ansamblul folcloric japonez Tamakko-Za, nu chiar de teatru scurt — au sporit culoarea și savoarea festivalului, constituind un [re]nceput de drum, cel puțin promițător.

Dacă Inghesulelli de spectacole și de premii l-ar lua locul, la viitoare ediții, criteriul non multa sed multum, festivalul

orădean al teatrului scurt (respectiv și propriei tradiții) n-ar avea decât de câștigat în seriozitate. Condițiile sine qua non pentru a intra efectiv în circuitul competițiilor teatrale internaționale.

Altfel, în ciuda multitudinii de spectacole și de premii, întrebările de ce și pentru cine facem teatrul pe care-l facem riscă să primească în continuare răspun-

suri prea puțin concludente.

P.S.

Valeria Seclu, cu excelența recitalului Aria iubirii, și-a adăugat premiilor onorifice obținute în ultimii ani și Marele premiu al festivalului, acum în valoare de 25.000 lei.

VICTOR PARHON

Constantin Florescu în Insemnările unui nebun

DIN GÎNDIREA UNUI FESTIVAL

Această a opta ediție a Festivalului de teatru scurt de la Oradea te poate pune pe gânduri. Dincolo de consemnarea unei realizări organizatorice, reprezentată de formula «Bine că s-a ținut!», Festivalul — din ale cărui șase zile eu am văzut trei — nu s-a putut desprinde de o inerție festivalieră alimentată în ani de considerente variabile ca semnificații. Ceea ce toată lumea a remarcat, inclusiv organizatorii, a fost absența unei selecții a participărilor. Cine s-a înscris, a și participat, chiar dacă banii sînt pe sponci, chiar dacă apare o aventură financiară azi a mai organiza un astfel de Festival. Intențiile laudabile ale gazdelor (Teatrul de Stat Oradea) vor trebui — pentru a susține altfel izbînzii ale sale mai vechi — să țină cont de faptul că seriozitatea și calibrul valoric sînt date de un mod specific al organizării. S-a argumentat la Oradea că Festivalul trebuie să stimuleze scrierea piesei într-un act (!?), dar nu s-a spus (gîndit) nimic despre posibilitatea ca teatrele să creeze spectacole special pentru Festival. Că e necesar, adică, să apară noi formule spectacologice, că e necesar să se aleagă pentru Festival nu neapărat două-trei versiuni scenice ale aceleiași piese ș.a.

Rutina și inerțiile festivaliere au o tradiție păguboasă dintr-un anumit punct de vedere — a umple la refuz un program să fie oare semnul creativității debordante? Să programezi colocvii (oh, acele colocvii, prilej de defulări, refulări, răfuieli, rinduieli care lasă un gust coclit) pentru a prilejui concluzii și generalizări din nou festiviste în loc de a afirma spiritul critic pronunțat, oare acesta să fie scopul discuțiilor de creație?

Supuși cum sîntem încă duhului premiilor, și acest Festival a urmat același traseu, cînd ar fi posibil ca participarea (pentru că a fost selecționat) unui spectacol să fie o răsplată în sine. Trebuie să merite, cu alte cuvinte, acel spectacol să fie văzut la Oradea.

Toate acestea converg, de fapt, spre ideea că un Festival are o fizionomie proprie, că el poate consacra sau măcar expune anume tendințe ale scenei românești (și străine) de azi și nu numai consemna un inventar îndesat al spectacolelor de teatru scurt (unele neîncadrîndu-se nici în această prevedere formală). Tocmai pentru că a dat rezultate notabile cu ani în urmă, experiența orădeană din acest an ar oferi motive de regîndire a inițiativei cu o rază de acțiune mai largă.

M.P.

masca

MASCA

E multă vreme de cînd pe coperta unor publicații de tip magazin intîlnești, în spațiul destinat casetei redacționale, numele unui teatru din București sau din țară. Faptul în sine nu mai constituie deci o noutate și explicația acestei (quasi) generalizate pasiuni extrateatrale e foarte simplă: mai veche dar îngrijorător de actuala nevoie a instituțiilor de spectacole de a supraviețui din punct de vedere financiar.

Revistele acestea, trebuie spus, au adesea aerul unor înghetări dovedind mai curînd rivnă decît pricepere și tocmai de aceea **Masca**, editată de teatrul din Galați (secretariat de redacție și redactare Aurelia Cazacu și Eduard Victor Gușui), reține atenția.

Ajunsa la al treilea număr, publicația a găsit, credem, nu numai tonul dar și profilul publicistic potrivit. Nu o succesiune de ditrambi la adresa propriilor actori, regizori, peruchiere, mașiniști etc. (așa cum fac multe asemenea magazine), nici opțiunea pentru un sumar fără vreo legătură cu teatrul-editor (pacatul altora) ci o revistă în care scena gălățeană e prezentă, așa cum se cuvine, lăsînd însă spațiu pentru o tematică diversificată — teatru românesc și străin, film, literatură, muzică, umor etc. Publicația e informată fără a fi pedantă, serioasă dar nu posacă, veselă însă nu frivolă. Adică, ceea ce trebuie să fie.

CRISTINA DUMITRESCU

